

Спи ми, спи да идемъ двама,  
 Че на сънъ се вижда само,  
 Че тогазъ ще се разтворятъ  
 Тежки порти все отъ злато  
 И ще влѣзнемъ съ тебе дветъ,  
 Въ онуй царство непознато.

Дора Габе — Пенева.

## Бѣлитѣ облаци.

Когато бѣхъ малъкъ, азъ обичахъ често да гледамъ небето. То се разстилаше предъ менъ необятно и дълбоко до безкрайностъ... А понѣкога, колко чудно биваше, когато слънцето залѣзваше!

Полека-лека то губѣше своя гълъбовъ цвѣтъ и прощалнитѣ лъчи се преливаха отъ кърваво червени въ ясно-жълти и бавно, бавно изчезваха въ тъмни петна...

А на югъ бѣли облачета плуваха и се мъчеха да достигнатъ голѣмитѣ грамадни облаци, които плуваха като огромни бѣли кули. Или като вълшебни мраморни палати се очертаваха далечъ на хоризонта.

Съ втрепенъ погледъ азъ мислено летѣхъ къмъ тѣхъ и си думяхъ: тамъ е щастието, тамъ е свѣтлата радостъ! И се питахъ: не сж ли това вълшебнитѣ дворци на небеснитѣ феи, които носятъ щастие?...

Тихо се молѣхъ тогазъ за крила, за орлови крила, и искахъ да полетя нагоре, тамъ горе при хубавитѣ бѣли палати.

Колкото по се здравваше, бѣлитѣ облаци повече се очертаваха като сжщински палати и вълшебно се издигаха въ далечината...

Загледанъ въ тѣхъ, азъ ублажавахъ хората, които живѣеха тамъ... Азъ вѣрвахъ, вѣрвахъ тогава, че тамъ живѣятъ хора и мислѣхъ, че тамъ има вѣчно блаженство, вѣчна радостъ...

И сега, загледанъ понѣкога въ безкрайното синьо-гълъбово небе, загледанъ въ бѣлитѣ облаци, азъ си спомнямъ за мойтѣ детски години...

Трайко Симеоновъ.